

Ansgarkirken søndag den 21. juni 2020 kl. 10.00

2. s. e. trin. Luk 14, 25 - 35 - 750 - 15- 289/ 29 - 3 v. 5 - 474 - 725

”Den, der har ører at høre med, skal høre”. Vi har hørt en underlig tekst. Evangeliet til 2. søndag efter Trinitatis. ”Evangelium” betyder ” glædeligt budskab”. Men er søndags evangelium virkelig et glædeligt budskab? Nu skal du høre:

Det meget længe siden. En lille pige mistede sin far, da hun var 8 år gammel. Faderen var arbejdsmand. Brolægger. Han var et kærligt menneske. Han drak næsten alle de penge op, som han tjente. Den lille familie levede fattigt. Moderen og de to børn måtte tit gå sultne i seng. Den lille pige måtte også tit hente sin far på værtshuset og følge ham hjem med alle gadens børn råbende efter sig. Faderen døde ved på vej hjem fra værtshuset at falde og slå hovedet. Han kom på sygehuset, men der ville de ikke tage sig af ham. Han var jo fuld. Og det skete som sagt for mange år siden. Mellem jul og nytår gik moderen, den lille pige og hendes bror efter trækvognen med kisten til kirkegården.

En lille dreng mistede sin mor, da han var seks år gammel. Også hans far drak. Når han var beruset, blev han voldsom og kunne finde på at slå konen og barnet. Da moderen døde, kunne faderen ikke have barnet hjemme. Den lille dreng kom på børnehjem, var der to år og kom derefter ud på landet som tjenestedreng. Han kom et dårligt sted. Måtte sove ude i vognporten i vinterens kulde og fik alt for lidt at spise.

Da drengen blev ung mand, fik han arbejde på en gård. Da den lillepige blev en ung pige, fik hun arbejde på den samme gård. De forelskede sig i hinanden. De blev gift, og da de blev det, sagde de til hinanden: Vores børn skal have den dejlige barndom, det trygge liv, som vi ikke har haft. De skal vokse op i et kærligt hjem. Der skal ikke være drikkeri hos os. Vi har

oplevet, hvad det kan føre til. Det var en afstandtagen, et opgør med en livsmåde. Det var et fælles valg. Det var at gå ind i andre og nye spor. De holdt, hvad de havde lovet hinanden. Deres to børn voksede op i et kærligt hjem. Skulle de hade deres forældre. Aldrig. Nu har I hørt fortællingen om min mor og far. Eller rettere: lidt af den.

Søndagens evangelium fortæller om opbrud, om afstandtagen fra sædvaner, opgør, der også indebærer omkostninger. Om tilvalg, der kan betyde fravalg. Søndagens evangelium er dårligt oversat. På grundsproget står der ikke "hade". For at hade er et sindelag, at nære fjendtlige følelse. Der skal stå "tage afstand fra", "fravælge".

Vi har her i juni haft grundlovsdag. Digteren Johannes Jørgensen har skrevet en meget smuk grundlovssang, som kan synges - også når det ikke er grundlovsdag. Den hedder "Nu lyser løv i lunde". Den er skrevet 5. juni 1892 til et grundlovsmøde, men er så frisk og dejlig, som var den skrevet nu. Det er en hilsen til friheden, en glæde over de lyse nætter, fugletungerne, skovens frie land, en solglad junidag. Sidste strofe lød oprindeligt:

Du lyse, friske sommer!
Vor friheds unge brud,
fra støv og støj vi kommer
at kære dig til Gud...

Sommeren som Gud. Johannes Jørgensen ændrede verset til det, vi synger nu:

Du lyse, friske sommer!
vor frihed unge brud,
fra støv og støj vi kommer
til fred og stilhed ud.

Det er da også meget smukkere. Naturen er ikke længere Gud. Alt, hvad der er smukt, alt, hvad der lever og ånder er skabt af Gud. Der er nu en forskel på skaberen og skaberværket. Hvad mon der var sket med digteren.

Johannes Jørgensen havde tilhørt kredsen omkring Georg Brandes. Det man kalder "det moderne gennembrud" Det var en afvisning af troen på Gud, et opgør med kirke og kristendom. Altså et fravalg af kristentro - og et tilvalg af ateisme.

Men Johannes Jørgensen fandt ikke, hvad han havde søgt i troen på det frie guddommelige menneske. Hans liv blev en levende fortolkning af denne søndags tekst. Det digtede han om i en smuk sang, som desværre ikke er kommet med i salmebogen: Imellem nattens stjerner fra 1891. Den begynder sådan:

Imellem nattens stjerner
der står en stjerne klar,
som aldrig før en stjerne
på jordens himmel var.

Og så fortsætter digtet med, at du går ud for at finde, hvor stjernen står over dig. Det kan tage mange år. Det kan betyde en vanskelig vandring. Det kan betyde, at der er venner, der slipper dig. Og så lyder kaldet til dem, der synger sangen:

Hold ud, du stjernepilgrim
på vej til Betlehem,
Du er på vej til lykken,
du er på vejen hjem.

Stjernen er et billede på det evige, det ophøjede, på det, som er det vigtigste i livet. Gud, Jesus. Vælg den Gud, som i Kristus, allerede har valgt dig.

Den store skare, der i søndagens tekst fulgtes med Jesus på hans vej til korsfæstelsen i Jerusalem, var sikkert en begejstret mængde, der nu følger ham, som de har fulgt andre. De lader sig rive med, og det er da vel ikke noget galt i. De er så heldige at de følger den rette. Men endnu fatter de ikke, hvad det betyder, hvad det indebærer.

Jesus siger til dem - ifølge teksten -: Vid at det kræver opbrud. Det indebærer afstandtagen fra gamle vaner og måder at forstå tilværelsen på.

Enhver alvorlig ment livsvandring har omkostninger. Og dog: det er det værd. Glæden overstiger alt. Når noget skal vælges, kan der være andet, der må fravælges. Et ja indebærer et nej. Et ja til at lade sig elske af Gud indebærer et nej til alt, hvad der står kærligheden i mod.

For Johannes Jørgensen betød hans omvendelse til kristentroen, at han blev lagt helt på is af dem, han før havde været sammen med. Men hans råd til sig selv og andre lød: Hold ud- du er på vej til lykken. Du er på vej hjem.

Uden videre kan søndagens evangelium virke overspændt. Den er uden tvivl præget af den tid, hvor overgangen fra jødedom til kristendom kunne betyde opbrud fra familien. Vi oplever det også i dag, hvis en ung mand og – især - en ung kvinde fra et muslimsk hjem i nogle tilfælde må bryde med sin familie ved overgang til den kristne tro - eller blot hvis en ung muslimsk kvinde vil bryde med bestemte traditioner. I nogle tilfælde sker det, at hun bliver myrdet.

Overgang til en ny tro kan betyde opbrud fra folkelige og familiemæssige sammenhænge. Det ligger uden tvivl bag søndagens tekst,

Jo, der er så meget der er vigtigt i et menneskes liv. Til det hører vort forhold til vore kære. Når Jesus selv brugte forholdet mellem den fortabte søn og hans far som et billede på forholdet mellem Gud og os, så kan han ikke mene, at vi skal hade vore kære. Tværtimod.

I det lille Johannesbrev i Det nye Testamente lyder det: Hvis nogen siger: Jeg elsker Gud, men hader sin broder, er han en løgner; for den, der ikke elsker sin bror, som han har set, kan ikke elske Gud, som han ikke har set. Og dette bud har vi fra Gud: Den, der elsker Gud, skal også elske sin bror.

Jesus binder kærligheden til Gud og kærligheden til medmennesket nøje sammen.

Men hvad der betones i søndagens tekst er, at der under alt det vigtige ligger det vigtigste: Dit forhold til det, som du bygger dit liv på. Din tro, dit håb og din kærlighed.

Vi har konfirmation i dag. Oskar-Emil er den første konfirmand, der skal konfirmeres her i Ansgarkirken i år.

Konfirmation betyder "bekræftelse". Bekræftelse betyder at sige ja. Gud sagde ja til Oskar-Emil da han blev døbt. I dåben fik han et tegn på, at han for evigt og for Jesu Kristi skyld er elsket af Gud. Jesus sagde til ham: Ingen har større kærlighed end den at sætte livet til for sine venner. Korsets tegn er kærlighedens tegn. Ved konfirmationen gentages dåbens ja - det er ikke en ny dåb, men det er nu skønt tydeligt at få at vide: Gud elsker dig. Du er Jesu Kristi ven. Egentlig er hver eneste gudstjeneste en konfirmation – og vi er alle konfirmander for Vorherre.

Nå vi synger salmer, beder bønner, døber og holder nadver, når vi

bekender tro, så er det vores måde at sige ja til Guds ja på. Vore jaer er genlyd af Guds store og uforbeholdne ja.

Per Krøis Kjærsgaard har skrevet en meget smuk konfirmationssang: Kære linedanser, som er en opfordring til Oskar- Emil og alle os konfirmander: Vælg livet, følg hjertet, mist aldrig modet. Opfordringen udspringer af, at lyset brænder for os. Lyset er Jesus Kristus.

(”Kære Linedanser” synges)

Guds kærlighed til os ved Jesus Kristus står urokkeligt. Vi indbydes gennem hele livet til at vælge den kærlighed, som allerede har valgt os. Hvad vi ikke åbner os for, hvad vi ikke vælger, får vi heller ikke rigtig glæde af. Der er en fred at finde, hvor vi ikke forveksler fred med ligegyldighed.

Pigen og drengen, som jeg fortalte om tog afstand fra noget, der kunne have præget dem. Da de sagde ja til hinanden, sagde de nej til noget andet.

Det gav dem kærlighedens overskud. Pigen bevarede altid mindet om sin far som en kær erindring. Hun var aldrig bitter på sin døde far, hun talte alt smukt om ham. Og drengen fik som voksen det bedste forhold til sin far, hjalp ham og fik ham egentlig forvandlet til at blive en rar og hjælpsom gammel bedst far.

Søndagens hårde og på mange måder ufremkommelige evangelium kan så fastholde os på det enkle: At den kærlighed Gud har til os ved Jesus Kristus, skal vi give lov til at præge vort liv. Så vort liv bliver en bekræftelse - en genlyd af Guds kærlige ord til os. I stedet for at sige amen- vil jeg så i dag til Oskar - Emil og alle os andre konfirmander sige: Glædelig konfirmation.